

ОТГОВОРИ на теста за съдебни помощници при наказателно отделение на Софийски градски съд:

1.a

2.a

3.в

4.a

5.б

6.a

7.в

8.в

9.б

10.б

11.a

12.в

13.a

14.б

15.в

Въпрос 16/казус/

1. Досъдебното производство е образувано с протокола за оглед, за което разследващият орган не е уведомил прокурора. Законосъобразно ли е образувано производството или е допуснато нарушение?

Досъдебното производство е образувано с първото действие по разследването при условията на чл. 212, ал.2 от НПК. Ал.3 на чл. 212 от НПК изисква незабавно (не по-късно от 24 часа) уведомяване на прокурора за образуваното досъдебно производство и в този смисъл неуведомяването на прокурора за образуването на д.п. представлява процесуално нарушение.

2. Допустимо ли разглеждане на делото по реда на глава 27, 28 или 29 НПК?

Диференцираната процедура по глава 27 от НПК – съкратено съдебно следствие в производството пред първата инстанция – е приложима към всички престъпления, предвидени в НК, поради което липсват пречки за провеждането ѝ.

Диференцираната процедура по глава 28 от НПК – освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание – е неприложима в случая, тъй като чл. 78а, ал.7 от НК не допуска провеждането ѝ при обвинение за причинена тежка телесна повреда.

Диференцираната процедура по глава 29 от НПК – решаване на делото със споразумение е възможно да бъде проведена – не са налице пречките по чл. 381, ал.2 от НПК.

3. Каква е според вас е точната правната квалификация на извършеното от подс. Петър Петров - посочете фактите, въз основа на които правите извод за обективните и субективни признаци на пресъплението?

Основаното на изложените в обвинителния акт факти обвинение следва да бъде квалифицирано като престъпление по чл.343, ал.1, б.“Б“, пр.1, вр. чл.342, ал.1 от НК.

Чл. 342, ал.1 от НК е приложим към квалификацията, защото деянието е извършено при управление на МПС.

Чл.343, ал.1 от НК урежда формата на вина на дееца към настъпил общественоопасен резултат – в случая непредпазливост, която се извежда от фактите по делото за липса на каквито и да било взаимоотношения между дееца и пострадалата преди инцидента, както и от описания му механизъм, изключващ умишленото причиняване на увреждането. Буква „Б“ на ал.1 на чл. 343 от НК урежда конкретния настъпил общественоопасен резултат – тежка или средна телесна повреда, като съгласно константната практика на ВКС /т.18 от ППВС № 3 от 27.09.1979г. / по – тежкия резултат (тежката телесна повреда) поглъща по – лекия (средната телесна повреда), т.е. е приложимо е предл.1 на б.“Б“.

4.При така установените факти какъв съдебен акт – осъдителен или оправдателен бихте постановили? Аргументирайте се.

Установените по делото факти водят до извод за наличие на хипотезата на чл.15 от НК – случайно деяние.

Случайно деяние ще е налице, когато водач МПС не по своя вина /не е могъл, нито е бил длъжен да предвиди настъпването на общественоопасните последици/ е бил поставен в невъзможност да избегне настъпването на общественоопасните последици, т.е. първото основание за невиновно поведение е задължението на дееца да се съобрази с определени предписания, с оглед на които да предприеме или да се въздържа да извърши определени действия. Конкретно за процесния случай това е било визираното в разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП правило, уреждащо движението с конкретните фактори на пътната обстановка съобразена скорост – в случая характерът и интензивността на движението.

Несъмнено по делото е установено, че подс. Петров в качеството си на водач на МПС е нарушил правилото на чл.21 от ЗДвП – движение с разрешена скорост, управлявайки автомобил л.а. „Тойота“ с ДК № СА 1111 КС със скорост на движение от 51 км./ч., т.е. е превишил с 1 км./ч. разрешената скорост за движение в населено място. Това нарушение обаче не е в пряка причинно следствена връзка с настъпилото ПТП, респ. неспазването му не е довело

до причиняване на увреждането на пострадалата Ани Иванова, тъй като дори подсъдимият да беше управлявал МПС със скорост на движение 50 км./ч., това не би довело до не настъпване на обществено опасния резултат /срв. заключението допълнителна автотехническа експертиза, където вещите лица относно предотвратимостта на удара заключават, че при всички изследвани 2 варианта видимостта за водача към пресичащата пешеходка е била по-малка от стойността на опасните зони при скорост на движение по – висока от 30 км./ч. – при тичане на детето и при 40 км./ч. - ако е пресичало с бързо ходене, поради което ударът е бил непредотвратим/. Ударът между л.а. „Тойота”, управляван от подсъдимия и пресичащият пешеходец не би настъпил единствено при положение, че скоростта на движение на МПС е била 30 км./ч., респ. 40 км./ч. В този аспект следва да бъде изследвано дали в случая са били фактори, налагащи движението на управлявания от подсъдимия автомобил със скорост на движение от 30 км./ч., респ. 40 км./ч. или подсъдимият би допуснал нарушение на чл. 22, ал.1 от ЗДвП, съгласно които водачът на ППС не трябва да се движи без основателна причина с твърде ниска скорост, когато по този начин пречи на движението на другите пътни превозни средства. В конкретния случай обективни предпоставки за движение със скорост от от 30 км./ч., респ. 40 км./ч. не са били налице, т.е. не е имало основателна причина по см. на чл.22, ал.1 от ЗДвП – нито атмосферните условия, нито релефа на местността, състоянието на пътя или на превозното средство с превозвания товар са налагали движението със скорост от от 30 км./ч., респ. 40 км./ч. , създаваща предпоставки за по-голямо затруднение на движението на МПС по бул. „К. Величков ” в пиков час. Несъмнено характера и интензивността на движението са били високи, но управляваният от подсъдимия автомобил се е движел в колона от автомобили, като скоростта на движение на „колоната” е определяла и средната такава на конкретните МПС в нея. Видимостта на водача е била ограничена именно и само от интензивността на движението, като не е имало други фактори, възпрепятстващи го да възприема своевременно опасностите на пътя. В този аспект подсъдимият е изпълнил предписаното му от закона поведение и е предприел действия, адекватни на пътната обстановка, като тази преценка на Петров съответства на пътната обстановка и почива на обективни фактори. След това и като резултат на последващо и внезапно предприето поведение на пострадалата Ани Иванова в нарушение на правилата за движение и пресичането ѝ на непозволено място / и без намиращи се в близост фактори, правещи вероятно преминаването на пешеходци през пътното плато като пешеходна пътека, спирка на обществен превоз на пътници и т.н./ тя се е отзовала на пътя на автомобила, управляван от подсъдимия и на разстояние, непозволяващо предприемането на каквито и да било действия за предотвратяване на сблъсъка между тялото на пешеходеца и МПС. От изложеното следва извод, че подсъдимият Петров не е създал предпоставки за настъпването на общественоопасния резултат, а настъпването на общественоопасните последици се дължи единствено и само на поведението на пострадалата пешеходка. В този смисъл съставомерният резултат не се дължи на виновното поведение на подс. Петров - налице у хипотезата на чл.15, ал.1 от НК – случайно събитие. Липсва причинна връзка между поведението на подсъдимия и съставомерният резултат /причиняването на тежка телесна повреда на пешеходеца А. Иванова/, а последният е следствие единствено от неизпълнение от страна на пешеходеца на законовото задължение на чл. 113, т.2 от ЗДвП - когато пресичат платното за движение, пешеходците са длъжни преди да навлязат на платното за движение, да се съобразят с разстоянията до приближаващите се пътни превозни средства и с тяхната скорост на движение и на нарушаване на забраната, визирана в разпоредбата на чл.114, т.1 от ЗДвП – пешеходците да не навлизат внезапно на платното за движение.

На последно място от момента, в който подс. Петров е могъл да възприеме пресичащата пътното платно св. А.Иванова, т.е. е възникнала опасност за движението и съответно

задължение за водача да намали скоростта или спре, опасната му зона за спиране е била 37 метра, а пешеходецът се е намирал на разстояние около 18.60 метра от автомобила, т.е. ударът е бил непредотвратим.

Следователно подс. Петров следва да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение.

5. Допустимо ли е участието на частен обвинител и граждански ищец? Кой може да се конституира като такъв, за какви вреди, до кога най-късно и по какъв начин следва да се направи такова искане? С какъв акт се произнася съдът и подлежи ли на обжалване този акт и по какъв ред? Допустимо ли е граждански иск да се предяви срещу застрахователя, с който водачът има сключена застраховка „Гражданска отговорност“?

Св. А. Иванова е активно легитимирана да участва в съдебната фаза на наказателното производство в качеството на граждански ищец и частен обвинител, като може да претенцира както имуществени, така и неимуществени вреди от причиненото ѝ увреждане. Тъй като същата е малолетна – ненавършила 14 –годишна възраст, то тя не е дееспособна и воля за участието ѝ като страна в производството следва да бъде обективирана от нейните законни представители – родители, настойник. Искането за участие като страна в производството може да бъде направено най –късно до започване на разпоредителното заседание по делото, като при провеждането на разпоредителното заседание, съдът се произнася с определение по конституирането на акцесорните страни. Актът на съда е необжалваем, с едно изключение – ако откаже да конституира частен обвинител в наказателното производство (чл. 249, ал.3 от НПК), който акт подлежи на обжалване в 7 –дневен срок от постановяването му. При постъпила жалба съответният въззивен съд се произнася по реда на глава 22 от НПК също с определение, което е окончателно.

В наказателното производство основанието на гражданския иск може да бъде единствено на плоскостта на непозволеното увреждане, поради което граждански иск от пострадалия срещу застрахователя на твърдения делинквент не е допустим, тъй като се основава на договорни – застрахователни – отношения.